

на Телеца. Много от българитѣ паднали убити, много били плѣнени, а измежду плѣнниците имало и мнозина знатни. Българският лагеръ падналъ въ ржцѣтъ на неприятеля, който намѣрилъ тамъ между другото и двѣ много цѣнни златни вази по 800 литри едната. Послѣ тая побѣда императорътъ не се рѣшилъ да навлезе въ България, а се завърналъ въ Цариградъ, дѣто влѣзълъ тържествено, придруженъ отъ окованитѣ военноплѣнни българи, които прѣдалъ на тълпата да ги изколи вънъ отъ градската стѣна.

Слѣдъ това грозно поражение, поддържаната отъ славянитѣ партия, която искала миръ съ Византия, прѣодошла, та когато се събрали боляритѣ на събрание, убили Телеца и неговитѣ свѣтници и поставили на прѣстола зетя на Кормисоша, Сабинъ, който произхождалъ навѣрно отъ мѣстнитѣ славянски князе.

Сабинъ (762—763). Сабинъ виждалъ, че при разнебитеното положение, въ което се намирало тогава българското царство, то не било въ състояние да се бори съ Византия; затова изпратилъ пратеници въ Цариградъ да иска траенъ миръ. Тая постѣпка на Сабина прѣдизвикала силно негодуване отъ страна на враждебнитѣ му боляри. Въ свикания болярски съборъ тѣ осждали постѣпката на Сабина и му заявили, че чрѣзъ него България щѣла да бѣде поробена отъ византийцитѣ. За да не го сполѣти сѣдбата на прѣдшественицитѣ му, Сабинъ избѣгалъ тайно въ Месемврия, а отъ тамъ въ Цариградъ, дѣто билъ приетъ много добрѣ отъ императора. Установяването на Сабина въ Цариградъ дало възможность на византийцитѣ да се бъркатъ въ вътрѣшнитѣ работи на българското царство.

Токту (763). При забѣгването си Сабинъ оставилъ за свой замѣстникъ Умара отъ рода на Кормисоша, но враждебнитѣ на тоя родъ боляри търпѣли замѣстника само 40 дни и щомъ той се обърналъ къмъ императора за миръ, билъ сваленъ. Българската военнoлюбива партия взела отново връхъ и поставила на прѣстола едного отъ най-виднитѣ си привърженици Токту „мжжъ българинъ“, както го нарича единъ отъ византийскитѣ